

KIRJA

I. I. KIRJOITUS JA KIRJA.

Kirjoitus ja kirja kuuluvat yhteen, mutta eivät ole yhteneviä; kirja on kirjoitusten johdonmukainen kokonaisuus, ja se lisää kirjoitukseen aiheen yhtenäisyyden. Siksi kirja tavallisesti tunnetaan nimestä, vaikka tämä nimi ei Raamatun käytännössä aina esiinny kirjoituksen alussa. Jos kirjalla on nimi ja aihe, se johtuu siitä, että se on synteesi: ei ainoastaan aineellinen rivien ja sarakkeiden sarja, vaan elimellinen sommitelma, joka kokoa tapahtumien sarjan yhtenäiseksi kertomukseksi ja yhdistää toisiinsa liittyviä kirjoituksia, runoja, lauluja, mietelauseita, vertauksia ja profetioita yhdeksi kokoelmaksi.

II. KIRJA, MUISTOMERKKI JA PYHÄ TODISTUS.

Näistä kirjoista voimme saada selville useiden alkuperän, ja tämä alkuperä on pyhä: ne ovat lain ja profeetallisia kokoelmia: Laki ja Profeetat muodostavat Raamatun olennaisen rakenteen.

Vaikka on vaikea kutsua varsinaiseksi kirjaksi ”Todistuksen kahta taulua” (2. Moos. 31:18), joissa ovat ”laki ja käskyt” (2. Moos. 24:12), jotka Mooses saa Jumalalta ja joita hän kantaa kädessään (2. Moos. 32:15) — sillä nämä kivitalut näyttävät, jalommasta aineestaan huolimatta, olevan analogisia savitalujen kanssa, joita kirjurit käyttivät —, kyseessä on kuitenkin jo kokonaisuus, joka on tarkoitettu säilytettäväksi ja todistamaan Jumalan tahdosta; hän on sen tekijä. Se on ikään kuin niiden kokoelmien hahmotelma ja ydin, jotka vähitellen muodostuvat ja kehittyvät ja joita nimitetään ”Liiton kirjaksi” (2. Moos. 24:7; 2. Kun. 23:2, 21), ”Lain kirjaksi” (5. Moos. 28:58, 61; 5. Moos. 29:20; Joos. 8:8; Joos. 8:34) ja ”Mooseksen kirjaksi” (2. Aikak. 25:4; 2. Aikak. 35:12; Esra 6:18; Mark. 12:26). Kirja on olemassa, jotta mitään Jumalan tahdosta ei katoaisi ja jotta se palvelisi jatkuvana todistuksena väärintekijöitä vastaan (5. Moos. 31:26; vrt. Joos. 24:27).

Profeetallisten kokoelmien muodostuminen vastaa samanlaiseen tarpeeseen. Jesajalle ei riitä, että hän kokoa ympärilleen opetuslapsia ja tallettaa sydämeensä heidän todistuksensa (Jes. 8:16), jotta se säilyisi kansan keskuudessa ”ilmoituksena ja todistuksena” (Jes. 8:20); hän saa käskyn kirjoittaa se kirjaan, jotta se palvelisi tulevaisuudessa pysyvänä todistuksena (Jes. 30:8). Kun Jeremia sanelee kahdesti Barukille ”yhteenvedon” kaikista sanoista, joita hän oli lausunut kahdenkymmenen vuoden aikana, hän toivoo, että tämä kauhistuttava synteesi siitä ”vihasta ja kiivaudesta, joilla Jahve on uhannut tätä kansaa”, saisi kansan katumaan (Jer. 36:2, 7). Näin hahmottuvat Israelin kirjat: eivät ainoastaan kirjalliselta muodoltaan vaan ainutlaatuisessa omaleimaisuudessaan. Kyse ei ole niinkään todistuksesta, jonka kansa kokoa menneisyydestään ja omasta hengestään, vaan todistuksesta, jonka Jumala antaa omasta vanhurskaudestaan ja ihmisen synnistä. Juuri tämän tehtävän pyhä Paavali antaa Kirjoitukselle: ”sulkea kaikki synnin alle” (Gal. 3:22).

III. MAANPÄÄLLISET KIRJAT, TAIVAALLISET KIRJAT.

Koska kirjoihin, joihin kootaan profeettojen sanat, sisältyy Jumalan sana, on luonnollista, että näynnäjä kuten Hesekiel, ryhtyessään profetoimaan ja ajatellessaan tehtävänsä, näkee syövänsä taivaallista kirjakääröä ja toistavansa maan päällä tekstin, joka on laadittu taivaassa (Hes. 2:8–3:3). Tämä ilmaisuvoimainen näky kuvaa elävästi, välttämättä monien myöhempien kommentaattorien ahtaan kirjaimellisuuden, inspiroidun kirjan luonnetta: se on kokonaan Jumalan tekoa ja kokonaan ihmiskirjailijan laatima.

On lisäksi toisia salaperäisempiä kirjoja, joiden sisällön Jumala pitää itsellään enemmän tai vähemmän yksinomaisesti: tällainen on ”kansalaisuuden kirja”, johon hän merkitsee pakanat Siionin kansalaisiksi (Ps. 87:5 f.; Jes. 4:3) ja josta hän pyyhkii pois väärät profeetat (Hes. 13:9). Mutta koska Jerusalemiin ”merkityksi” tuleminen tarkoittaa ”eloonjäämistä varten merkityksi” tulemistä (Jes. 4:3), tämä kirja on sama kuin ”Elämän kirja” (Ps. 69:29), johon Jumala merkitsee ne, jotka hän on tällä tavoin ennalta määrännyt elämään maan päällä (2. Moos. 32:32 f.) ja taivaassa (Dan. 12:1; Luuk. 10:20). Ja jos on olemassa kirja, johon päivämme ja kaikki tekemme on merkitty ennen kuin ne ilmenevät (Ps. 139:16), se eroaa kirjoista, jotka tuodaan esiin ja avataan Tuomion hetkellä (Dan. 7:10; Ilm. 20:12). Kaikkien näiden kuvien kautta ei ole niinkään kyse laskemisesta ja laskelmoinnista kuin Jumalan katseen ylimmän oikeudenmukaisuuden ja hänen suunnitelmansa erehtymättömän toteutumisen julistamisesta. Jos hänen kirjansa sisältää laskelmia, niissä lasketaan meidän kyöneleitämme (Ps. 56:9).

IV. SINETOITY JA TULKITTU KIRJA.

Seitsensinetillä sinetöityä kirjaa, jota valtaistuimella istuva pitää käsissään ja jonka vain teurastettu Karitsa voi avata ja selvittää (Ilm. 5:1–10), on VT:n tradition mukaan varmasti pidettävä profeetallisena kirjana (vrt. Jes. 8:16, Jes. 29:11 f., Hes. 2:9) ja todennäköisesti Israelin kirjoitusten kokonaisuutena. Kaikki nämä kirjat saavat Jeesuksessa Kristuksessa uuden, ennalta aavistamattoman merkityksen. Siihen asti ne näyttäytyivät ennen kaikkea lakina, äärettömän rikottujen jumalallisten käskyjen kokoelmana ja musertavana todistuksena uskottomuudestamme. Mutta kun tulee hän, ”josta on puhe kirjakäärössä”, ja kun Jeesus Kristus sanoo: ”Katso, minä tulen tekemään, Jumala, sinun tahtosi” (Hepr. 10:7 = Ps. 40:9), silloin Jumalan tahdot paljastuvat viimeistä piirtoa myöten täytetyiksi (Matt. 5:18), ja hänen sanojensa kokoelma näyttäytyy valtavana lupauksena, joka on viimein täytetty, yhtenä ainoana loppuun saatettuna

suunnitelmana. Jeesuksessa Kristuksessa kaikki erilaiset kirjat (kreik. biblia, monikossa) muuttuvat yhdeksi kirjaksi, ainoaksi Raamatuksi (lat. biblia, yksikössä).

JG

Katso myös: → Kirjoitus — loi B — parole-de-dieu — Ennalta määrätä 3.4 — Inkarnaatio / Ihmiseksitulo AT II 2